

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Anne Holt

Zeița oarbă

Traducere din engleză de Ana-Daniela Micu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ arturbo

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Victor Popescu

Dtp:
Corina Reza

Corectură:
Lorina Chițan
Roxana Samoilescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOLT, ANNE

Zeița oarbă / Anne Holt ; trad.: Ana-Daniela Micu. - București:
Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-731-8

I. Micu, Ana-Daniela (trad.)

821.113.5-31=135.1

Titlul original: Blind gudinne
Autor: Anne Holt

Copyright © 1993 by Anne Holt
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-731-8

Bărbatul era mort. Mort de-a binelea. Își putu da seama imediat. Mai târziu, nu reuși să-și explice această certitudine. Poate fusese felul în care zăcea, cu fața ascunsă în frunzele ruginii și cu un rahat de câine chiar lângă urechea dreaptă. Niciun bețivan care mai are o urmă de respect de sine nu s-ar întinde lângă niște fecale.

Ea îl întoarse cu grijă. Îi lipsea toată fața. Era imposibil să mai recunoști ceva din ceea ce fusese cândva o persoană cu o identitate proprie. Era pieptul unui bărbat, cu trei găuri în el.

A trebuit să se întoarcă și să icnească violent, nereușind să scoată nimic, doar un gust amar în gură și crampe dureroase în stomac, lăsând cadavrul să cadă cu fața în jos, cum era. Era prea târziu când realizează că-l mișcase suficient cât să aterizeze cu capul direct în excremente, care se împrăștiaseră acum pe tot părul blond-închis și ud leoarcă. Asta a fost priveliștea care a determinat-o în cele din urmă să vomite, împrôșcându-l cu conținutul plin de roșii al stomacului ei. Părea aproape ca un gest batjocoritor al unui om viu la adresa unui mort. Mazărea de la cină încă

nu fusese digerată și stătea acolo, ca niște puncte de un verde toxic, pe spatele mortului.

Karen Borg începu să alerge. Își chemă câinele și îl puse în lesa pe care o avea aproape doar pentru a salva aparențele. Câinele alerga entuziast pe lângă ea, până când își dădu seama că stăpâna lui suspina și gâfâia, iar apoi decise să contribuie și el cu propriul tânguit și bâzâit plin de îngrijorare, dând naștere unui cor de lamentări.

Și fugeau, fugeau și iar fugeau.

Luni, 28 septembrie, și mai devreme

Sediul poliției din Oslo, strada Grønlandsleiret, numărul 44. O adresă cu niciun fel de rezonanță istorică, nu precum cea din Mollergata, numărul 19, vechiul sediu al poliției, și foarte diferită de cea din Victoria Terrasse, cu uriașele sale clădiri guvernamentale. Numărul 44 de pe strada Grønlandsleiret avea o aură mohorâtă, gri și modernă, cu o sugestie de incompetență a serviciului public și ciorovăieli interne. O clădire uriașă, ușor curbă, ca și când vântul ar fi fost prea puternic pentru a-i rezista, era încadrată de o casă a Domnului de o parte și de o închisoare de cealaltă, cu o zonă de case demolate pe Enerhaugen, în spate, și cu o întindere largă de iarbă în față, ca protecție împotriva străzii celei mai poluate și circulate din oraș. Intrarea era respingătoare și posomorâtă, destul de mică în comparație cu fațada lungă de două sute de metri, înghesuită oblic, aproape ascunsă, sugerând că accesul era dificil, iar evadarea, imposibilă.

La nouă și jumătate, luni dimineața, Karen Borg, avocată, străbătea pavimentul în pantă al aleii ce ducea spre intrare. Distanța era suficientă cât să te faci să-ți

simți hainele umede de transpirație. Era sigură că dâmbul fusese construit special pentru ca oricine intra în sediul poliției din Oslo să fie ușor transpirat.

Împinse ușile grele din metal și intră în foaier. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi observat bariera invizibilă ce traversa podeaua. Norvegienii care se îndreptau spre țărături străine stăteau la coadă pentru a-și primi pașapoartele roșii, pe partea însorită a uriașei încăperi. Pe partea nordică, comasați sub galerie, erau oamenii cu pielea închisă, îngrijorați, cu mâinile umede de transpirație după ore de așteptare pentru a li se spune care urma să fie soarta lor, de la Departamentul de Imigrări al Poliției.

Dar Karen Borg era în întârziere. Ea aruncă o privire în sus spre galerie și de jur împrejur, la pereți: uși albastre și podea cu linoleum pe o parte și galbene pe cealaltă parte, sudică. În partea vestică, două coridoare tip tunel în roșu și verde se pierdeau în pustiu. Atriumul se întindea în sus, pe șapte etaje. Avea să observe mai târziu cât de alambicat era designul: birourile în sine erau mici. Când se acomodă cu clădirea, descoperi că facilitățile importante erau la etajul al șaselea: cantina și biroul comisarului. Și, pe deasupra, la fel de invizibilă din foaier, precum Dumnezeu în Cerurile Sale, era Unitatea Specială.

— Ca la grădiniță, se gândi Karen Borg, pe măsură ce devenea conștientă de codificarea culorilor, ca să se asigure că fiecare își găsește calea spre locul potrivit.

Se îndreptă spre etajul doi, zona albastră. Cele trei lif-turi conspiraseră pentru a o face să urce scările. După ce urmărise indicatoarele aprinzându-se în sus și în jos, dar fără ca, în cele cinci minute, să se lumineze și butonul de „Parter“, se lăsă convinsă.

Avea numărul camerei alcătuit din patru cifre, scris pe o bucată de hârtie. Biroul era ușor de găsit. Ușa albastră era acoperită cu urme de lipici, semn că se făcuseră încercări de a-i șterge pe Mickey Mouse și Donald Duck, dar autocolantele rezistaseră cu încăpățănare și rânjeau la ea doar cu câte o jumătate de față și fără picioare. Ar fi arătat mai bine dacă ar fi fost lăsați în pace. Karen Borg bătu la ușă. O voce răspunse în timp ce ea intra.

Håkon Sand nu părea să fie într-o dispoziție bună. Se simțea un miros de aftershave, iar un prosop umed zăcea pe singurul scaun din cameră, în afara celui ocupat de Sand însuși. Văzu că avea părul ud.

El luă prosopul, îl aruncă într-un colț și o invită să ia loc. Scaunul era jilav. Se așeză oricum.

Håkon Sand și Karen Borg erau prieteni vechi, dar nu se întâlneau niciodată. Schimbaseră întotdeauna amabilitățile obișnuite, precum *Ce mai faci, Nu ne-am mai văzut de mult, trebuie să luăm cina împreună odată*. O rutină normală de fiecare dată când se întâlneau din întâmplare, pe stradă sau în vizită la prieteni comuni care erau mai pricepuți în întreținerea relațiilor.

— Mă bucur că ai venit. Mă bucur foarte mult, de fapt, spuse el deodată. Nu părea bucuros. Zâmbetul lui de bun venit era forțat și obosit după douăzeci de ore de serviciu. Tipul refuză să vorbească. Tot repetă întruna că te vrea pe tine ca avocat.

Karen Borg își aprinse o țigară. Sfida toate avertismentele și fuma „Prince“. Era ca-n reclama aia „Acum să trag și eu dintr-o Prince“. Tipul ăsta de țigară avea maximum de tartru și nicotină și era ambalat într-o înfricoșătoare etichetă stacojie de prevenire de la Ministerul Sănătății. De aceea, nimeni nu se grăbea să-i cerșească o țigară lui Karen Borg.

— Ar trebui să fie destul de simplu să-l facem să înțeleagă că e imposibil. În primul rând, eu sunt martoră în acest caz, de vreme ce eu am descoperit cadavrul, iar în al doilea rând, nu sunt specializată în drept penal. Nu am mai lucrat pe cazuri penale de când mi-am susținut examenele. Și asta a fost acum șapte ani.

— Opt, o corectă el. Au trecut opt ani de când ne-am dat examenele. Ai terminat a treia din promoția noastră, din o sută paisprezece candidați. Iar eu am fost al cincilea din coada listei. Sigur că ai putea fi bună în drept penal dacă ai vrea.

Era nervos și starea devenea contagioasă. Ea deveni instantaneu conștientă de atmosfera care se crea de obicei între ei pe când erau studenți. Rezultatele ei mereu strălucitoare erau în contrast puternic cu evoluția lui împiedicată către examenul final, pe care nu ar fi reușit niciodată să-l treacă dacă nu ar fi fost ea. Ea l-a împins și l-a convins pe tot parcursul, ca și cum propriul ei succes ar fi fost mai ușor de suportat având și această povară pe umeri. Dintr-un motiv pe care nu l-au priceput niciodată, poate din cauză că nu au vorbit niciodată despre asta, amândoi simțeau că ea era cea care era datoră să fie recunoscătoare față de el, și nu invers. Încă de atunci o enervase acest sentiment că-i datora ceva lui. De ce fuseseră ei atât de inseparabili în anii studenției era ceva ce nimeni nu înțelegea. Nu fuseseră niciodată iubiți, niciodată mai mult decât să se țină de după gât când erau beți, doar o pereche nepotrivită de prieteni, mereu în certuri, dar legați printr-o grijă reciprocă ce îi făcea invulnerabili la multe dintre vicisitudinile vieții de student.

— Iar în ceea ce privește faptul că ești martoră, nu dau doi bani pe asta acum. Ceea ce este cel mai important

este să-l facem pe bărbat să vorbească. Este evident că nu va coopera, până nu te are pe tine ca avocat. Ne putem răzgândi privitor la chestia cu martorul dacă suntem obligați. Mai e până acolo.

— Chestia cu martorul. Terminologia lui legală nu fusese niciodată prea precisă, dar chiar și știind asta, pe Karen Borg tot o călca pe nervi. Håkon Sand era procuror, iar treaba lui era să se îngrijească de respectul pentru lege. Karen Borg voia să creadă că poliția lua legea în serios.

— Oricum, nu poți sta de vorbă cu el?

— Cu o singură condiție. Îmi dai o explicație credibilă despre cum a aflat el cine sunt.

— Asta este, sincer să fiu, vina mea.

Håkon zâmbi cu același sentiment de ușurare pe care îl avea de fiecare dată când ea îi explica ceva ce el citise de zece ori fără să înțeleagă o iotă. El aduse două cești de cafea din anticameră.

Apoi îi spuse povestea unui tânăr de naționalitate olandeză, al cărui singur contact cu viața de om al muncii — conform rapoartelor primite până în prezent — fusese traficul de droguri în Europa. Rămânea întrebarea cum știuse acest olandez care acum tăcea mâlc, așteptând-o pe Karen Borg într-unul dintre cele mai dure locuri din Norvegia, celulele pentru arest preventiv din sediul central al poliției din Oslo, exact cine era Karen Borg — o avocată de drept comercial de succes, în vârstă de 35 de ani și total necunoscută marelui public.

— Aici Bravo-Doi-Zero, răspunde Zero-Unu!

— Zero-Unu către Bravo-Doi-Zero, recepție!

Ofițerul de poliție vorbea pe un ton șoptit, ca și cum ar fi așteptat un secret confidențial. Nici pomeneală de

așa ceva. Era de serviciu la comandament. Era un spațiu deschis, mare, cu podeaua suspendată, în care vocile ridicate erau tabu, hotărârea, o virtute, iar economia de exprimare, vitală. Tura de serviciu a ofițerilor în uniformă stătea cocoțată deasupra parterului, cu o hartă enormă pe peretele de vizavi pentru a urmări scena acțiunilor principale, adică orașul Oslo însuși. Încăperea era poziționată cât de central posibil în clădirea sediului poliției, neavând nici măcar o singură fereastră care să privească afară, spre agitata seară de sâmbătă. Noaptea din oraș își făcea simțită prezența prin contactul radio cu mașinile de patrulare și prin numărul de ajutor 002, prin care cetățenii din Oslo erau sprijiniți în momentele lor de nevoie, mai urgentă sau mai puțin urgentă.

— Avem un bărbat așezat în mijlocul străzii Bogstadsveien. Nu putem scoate nimic de la el, hainele îi sunt acoperite de sânge, dar el nu pare rănit. Fără carte de identitate. Nu opune niciun fel de rezistență, dar obstrucționează circulația. Îl aducem la secție.

— Bine, Bravo-Doi-Zero. Raportează când pleci din nou în patrulare. Recepționat, Zero-Unu. Terminat.

O jumătate de oră mai târziu, suspectul stătea în picioare lângă biroul de la recepție. Hainele-i erau cu adevărat pline de sânge: Bravo-Doi-Zero avusese dreptate. Un tânăr boboc îl percheziționa. Cu epoleții săi albaștri, nemarcați nici măcar cu o singură tresă, care l-ar fi salvat de la îndatoririle dezgustătoare, era îngrozit de atât de mult sânge posibil infectat cu HIV. Protejat de mănuși de cauciuc, el deschise jacheta din piele a arestatului. De-abia atunci observă că tricoul acestuia fusese la origine alb. Blugii erau și ei acoperiți de sânge și avea un aer de om neglijent.

— Numele și adresa, spuse ofițerul de serviciu, uitându-se plictisit peste teighea.

Suspectul nu răspunse. Se uita cu jind la pachetul de țigări pe care tânărul ofițer îl îndesa într-o pungă din hârtie maro, împreună cu un inel din aur și un mănunchi de chei legate cu un fir de nailon. Dorința de țigară era singurul indiciu care se putea citi pe fața lui, și chiar și acesta dispăru când își mută ochii de la punga din hârtie la ofițerul de serviciu. Stătea la aproximativ un metru distanță de polițist, în spatele unei bariere solide din metal care îi venea până la șold. Bariera era în formă de potcoavă, cu ambele capete fixate în podeaua din ciment, la o jumătate de metru de teigheaua lată din lemn, deasupra căreia se proiectau nasul și părul grizonant al unui ofițer de poliție.

— Datele personale, vă rog! Numele! Data nașterii!

Bărbatul anonim zâmbi, dar deloc batjocoritor. Era mai degrabă o expresie de simpatie blândă față de polițistul extenuat, ca și cum ar fi vrut să sugereze că nu era nimic personal. Nu avea nicio intenție de a spune ceva, așa că de ce nu-l pun odată într-o celulă ca să isprăvească cu el? Zâmbetul era aproape prietenos, iar el îl păstră pe față fără șovăire, în tăcere. Ofițerul de serviciu interpretă greșit. Era de așteptat.

— Puneți-l pe cerșetor într-o celulă. Numărul patru e liber. M-am săturat de atitudinea lui insolentă.

Bărbatul nu protestă, ci merse de bunăvoie la celula numărul patru. În fața ușii fiecărei celule, se aflau perechi de pantofi. Pantofi îndelung purtați, de toate mărimile, ca și cum ar fi fost plăcuțe cu numele locuitorilor acestora. Probabil că, automat, a presupus că această regulă i se aplică și lui, fiindcă și-a scos din proprie inițiativă

tenișii și i-a aranjat atent lângă ușă. Celula avea cam trei metri pe doi, era rece și mohorâtă. Podeaua și pereții erau de un galben tern, fără graffiti. Singurul avantaj de care deveni imediat conștient în acest mediu era că, deși era departe de confortul unui hotel, gazdele sale nu făceau economie la electricitate. Lumina era năucitoare, iar temperatura din cămăruță trebuia să fie de cel puțin douăzeci și cinci de grade Celsius.

Imediat lângă ușă, era un fel de latrină; cu greu se putea numi spălător. Era o construcție cu pereții joși și cu o gaură în mijloc. În secunda în care a văzut-o, și-a simțit intestinalele înnodate de constipație.

Lipsa oricăror inscripții de pe pereți, lăsate de eventualii oaspeți de dinaintea lui, nu însemna că nu existau urme de locuire frecventă. Chiar dacă el era departe de a fi proaspăt spălat, aproape că-i fu greață când îl lovi mirosul neplăcut. Un amestec de pișat și excremente, transpirație și neliniște, frică și furie penetrase pereții, devenind, în mod evident, imposibil de eradicat. Deoarece, în afară de structura destinată a primi urină și fecale, care era dincolo de orice speranță de a fi curățată, camera era chiar curată. Probabil că era văruiță în fiecare zi.

Auzi zăvorul izbind ușa în urma lui. Printre bare, îl putea auzi pe omul din celula alăturată continuând de unde renunțase ofițerul de serviciu.

— Hei, tu, eu sunt Robert. Tu cine ești? De ce te-au prins sticleții?

Dar nici Robert nu fu mai norocos. În final, și el trebui să se recunoască înfrânt, la fel ca frustratul ofițer de serviciu.

— Nenorocitul, murmură el după câteva minute de încercări, suficient de tare încât mesajul să ajungă la destinatarul vizat.

La capătul camerei era o platformă construită în perete. Cu oarecare bunăvoință, ar fi putut fi descris ca fiind un pat. Nu exista saltea și niciun fel de pătură nu se vedea nicăieri. Mă rog, nu era mare chestie, deja era foarte transpirat din cauza căldurii. Omul fără nume își împături geaca din piele pentru a-și face o pernă, o așeză cu partea plină de sânge în jos și se culcă.

Când procurorul Håkon Sand veni la slujbă, la zece și cinci, duminică dimineață, prizonierul necunoscut dormea încă. Håkon nu știa acest lucru. Avea o mahmureală pe care nu ar fi trebuit să o aibă. Sentimente de remușcare îi făceau uniforma să i se lipească de trup. Își trecea deja un deget pe sub guler în timp ce mergea prin departamentul de Omucideri, către biroul procurorilor. Uniformele erau groaznice. La început, toți specialiștii în drept din serviciul procuraturii fuseseră fascinați de ele — stăteau în fața oglinzii acasă, admirându-se, mângâind însemnele de rang de pe umeri: o tresă, o coroană și o stea pentru inspector, o stea care ar putea deveni două sau trei, depinzând de tine, dacă reușeai s-o porți suficient de mult timp pentru a deveni inspector sau procuror-șef. Zâmbeau în oglindă, îndreptându-și umerii involuntar, observând că au nevoie de o tunsoare, simțindu-se curați și îngrijiți. Dar după o oră sau două de muncă, ei realizau că acrilatul îi făcea să miroasă, iar gulerile cămășilor erau mult prea țepene și îi făceau să aibă iritații roșii și mâncărimi pe gât.

Obligațiile procurorului erau cele mai groaznice dintre toate. Dar toată lumea și le dorea. Munca în sine era destul de plictisitoare și intolerabil de obositoare. Somnul

era interzis; o regulă pe care majoritatea o încălcau cu o pătură nespălată, urât mirositoare trasă până sus, peste uniformă. Dar schimbul de noapte se plătea bine. Fiecare ofițer cu patalama în drept și cu cel puțin un an de muncă era de serviciu, în mare, cam o dată pe lună, ceea ce însemna cincizeci de mii de coroane în plus la salariu. Merita. Marele neajuns era că schimbul începea la trei după-masa, după o zi de muncă plină și, imediat ce se termina, la ora opt a doua zi, trebuia să-ți începi din nou ziua de lucru, în mod obișnuit. În weekenduri, turele erau împărțite în schimburi de câte douăzeci și patru de ore, ceea ce le făcea și mai profitabile.

Predecesoarea lui Sand era nerăbdătoare. Chiar dacă schimbul, conform regulilor, trebuia să aibă loc la nouă, exista un acord nescris că ofițerul de serviciu putea veni duminica mai târziu cu o oră. Iar persoana care urma să iasă din schimb fremăta, de obicei, de nerăbdare. Așa era și inspectoarea blondă de astăzi.

— Tot ce trebuie să știi e consemnat în raport, spuse ea. Ai pe birou o copie a dosarului cazului de crimă de vineri noapte. Mereu ai treabă în schimbul ăsta. Am completat paisprezece rapoarte deja și două decizii pe *articolul unsprezece*.

Femeia asta era dată dracu'. Cu cea mai mare bunăvoință din lume, Håkon Sand nu credea că era mai competent să ia decizii privitoare la procedurile de protecție juvenilă decât personalul autorităților de asistență socială. Totuși, poliția trebuia mereu să rezolve lucrurile când un minor producea neplăceri birocratice în afara orelor normale de lucru. Două cazuri sâmbătă însemna, statistic vorbind, niciunul duminică. Nu putea decât să speră că așa va fi.

— Iar în curte, la arest, e plin; ar fi bine să-ți faci rondul cât de curând posibil, adăugă ea.

El luă cheile, bâjbâind când le atârnă de centură. Casa de bani era în regulă. Numărul formularelor de intrare era corespunzător. Jurnalul era adus la zi.

Odată formalitățile încheiate, se hotărî să plece și să taie câteva amenzi imediat, acum că dimineața de duminică își lăasă mâna rece, dar ușoară peste petrecăreții de azi-noapte. Înainte de a pleca, răsfoi printre hârtiile de pe birou. Auzise de crimă la buletinul de știri de la radio. Un cadavru mutilat fusese descoperit în josul râului Aker. Poliția nu avea nicio pistă. Cuvinte goale, își spunea el. Poliția are întotdeauna câteva piste, doar că de obicei sunt cam slăbuțe.

Dosarul cu fotografii de la locul faptei încă nu fusese adăugat, desigur. Dar erau câteva poze Polaroid lăsate la întâmplare prin dosarul verde. Erau destul de grotești. Håkon nu se putea încă obișnui cu pozele morților. Văzuse o mulțime în cei cinci ani petrecuți în poliție, ultimii trei la Omucideri, în echipa A.2.11. Toate morțile suspecte erau raportate la poliție și intrau în computer cu codul *susp.* „Moartea suspectă“ era un concept foarte larg. Văzuse cadavre arse, morți din cauza gazelor, plăgi prin înjunghiere, decese prin împușcare, înec sau chiar tortură. Chiar și tragicul tip în vârstă, care era doar o victimă a uitării, găsit când vecinul din apartamentul de dedesubt simte un miros ciudat în sufragerie și uitându-se în sus, vede o pată umedă pe tavan și sună la poliție indignat de stricăciune — chiar și diavolii ăia bătrâni erau incluși la *susp.* și aveau onoarea dubioasă de a li se face o fotografie post-mortem. Håkon văzuse cadavre verzi, albastre, roșii, galbene și multicolore și

cadavre de un roz drăguț cauzat de monoxid de carbon, ale căror suflete nu mai fuseseră capabile să îndure valeda plângerii din această lume.

Totuși, pozele Polaroid erau mai groaznice decât tot ceea ce văzuse el vreodată. Le aruncă pe masă brusc. Ca și cum ar fi vrut să le uite cât mai repede, înșfăcă raportul cu constatările. Îl luă cu el până la scaunul ergonomic „antistres“, inconfortabil, o versiune ieftină din imitație de piele a modelului inovator de la Ekornes, mult prea curbat la spate, lipsindu-i sprijinul pentru zona lombară, unde era cea mai mare nevoie.

Faptele concrete fuseseră dactilografiate într-un stil care nu era de mare ajutor. Håkon își încreți sprâncenele enervat. Se spunea că, pentru Colegiul de Poliție, criteriile erau să ajungi mereu mai sus. Abilitatea de a scrie rapoarte nu era, evident, o probă relevantă.

Ajunse la ceva interesant către sfârșitul paginii.

„Prezentă la locul crimei a fost martorul Karen Borg. Ea a găsit decedatul în timp ce-și plimba cățelul. Era vomă pe cadavru. Martora Borg spune că este a ei.“

Adresa și ocupația lui Borg confirmară că era vorba despre acea Karen. Își trecu degetele prin păr și regretă că nu și-l spălase în dimineața aceea. Hotărî să o sune pe Karen în timpul săptămânii. Cu fotografiile așa de înspăimântătoare ca acelea, cadavrul trebuie să fi fost o priveliște oribilă. O va suna negreșit.

El puse dosarul înapoi pe birou și îl închise. Pentru o clipă, ochii îi căzură pe eticheta din stânga sus: Sand/Kaldbakken/Wilhelmsen. Dosarul era al lui, ca procuror de caz. Kaldbakken era inspectorul-șef responsabil, iar Hanne Wilhelmsen era detectivul care investiga crima.

Era timpul să treacă în revistă contravențiile.

Era un teanc gros de rapoarte de arestare în micuța cutie din lemn. Era plină-ochi. Răsfoi repede printre formulare. Majoritatea, bețivi. Un bătauș de nevestă, un caz mental evident care avea să fie transferat la Spitalul Ullevål în cursul zilei și un cunoscut și căutat criminal. Astea trei formulare puteau să rămână unde erau. El se va ocupa de bețivi. Motivul amendării bețivilor îi era destul de neclar. Majoritatea proceselor-verbale ajungeau la cel mai apropiat coș de gunoi. Puținele contravenții care se plăteau erau trecute în contul Serviciilor Sociale. Un carusel al banilor publici care reprezentau o contribuție ce cu greu putea fi privită ca rațională.

Rămăsese un dosar de arestare. Nu avea niciun nume pe el.

— Țsta ce e?

Se întoarse spre ofițerul de arest, un bărbat supraponderal ajuns la cincizeci de ani, care nu va primi niciodată mai mult decât cele trei trese pe care le avea pe umeri, pe care nu i le putea contesta nimeni; erau acordate mai mult pentru vârstă decât pentru merite. Håkon înțelesese de mult că omul avea mintea înceată.

— Un zănatic. Era aici când am început munca. Ticălo-sul. A refuzat să-și dea numele și adresa.

— Și ce-a comis?

— Nimic. L-am găsit așezat pe stradă pe undeva. Plin de sânge. Poți să-l amendezi pe individ pentru că nu și-a arătat actul de indentitate. Și pentru tulburarea liniștii publice. Și pentru că este un nemernic.

După cinci ani în cadrul forțelor de ordine, Sand învățase să numere până la zece. De data asta, numără până la douăzeci. Nu voia să se ia la hartă doar din cauza unui imbecil în uniformă care nu putea să înțeleagă că

a priva pe cineva de libertate implica o anumită doză de responsabilitate.

Celula numărul patru. Luă un gardian cu el. Omul fără nume era treaz. Se uită la ei cu o față abătută și era evident că nu se aștepta la nimic bun de la ei. Stătea pe marginea patului, țeapăn, când scoase primele lui cuvinte în arestul poliției.

— Pot să beau ceva?

Limba în care vorbea era norvegiana și, totuși, suna altfel.

Håkon nu putea să spună ce anume era diferit; suna corect, dar era ceva în neregulă. Putea fi un suedez care încerca să vorbească norvegiana?

Desigur, i s-a adus ceva de băut. Cola, cumpărată de Håkon Sand cu banii personali. A primit chiar și dreptul de a face un duș. Și un tricou și pantaloni curați. Din vestiarul lui Sand din birou. Bombăneala ofițerului de arest la acest tratament preferențial deveni din ce în ce mai vehementă cu fiecare obiect. Dar Håkon Sand ordonă ca hainele pătate de sânge să fie puse într-o pungă, explicând în timp ce înclua ușile grele din metal în urma lui:

— Aceste articole ar putea fi dovezi importante!

Tânărul era cu siguranță taciturn. O sete mistuitoare după câteva ore petrecute într-o celulă supraîncălzită a putut să-i dezlege limba, dar curând deveni clar că nevoia lui de comunicare fusese temporară. După ce-și potolise setea, redevenise tăcut.

Stătea pe un scaun cu spătar din grilaj. La drept vorbind, nici nu era spațiu decât pentru două scaune în camera de opt metri pătrați, în care se mai aflau un dulap dublu de acte, solid, destul de impunător, trei

rânduri de rafturi urâte de cărți, imitație de oțel, pline de bibliorafturi aranjate pe culori, și un birou. Acesta din urmă era fixat de perete cu suporturi din metal, astfel încât era ușor înclinat. Așa fusese de când ofițerul de la cabinetul medical avusese ideea de a face personalului un consult cu un specialist în terapie ergonomică. Teoria era că birourile înclinate erau bune pentru spate. Nimeni nu înțelegea de ce, plus că mare parte dintre angajați aveau acum probleme și mai mari cu spatele după ce se tot aplecau spre podea după lucrurile care le alunecau de pe birouri. Cu un scaun în plus în cameră, era imposibil să te miști de colo până colo fără să atingi mobila.

Biroul aparținea lui Hanne Wilhelmsen. O femeie teribil de frumoasă, proaspăt promovată la rangul de inspector. După ce terminase șefă de promoție Școala de Poliție, petrecuse zece ani în sediul central al poliției din Oslo, remarcându-se ca o polițistă perfectă pentru o campanie publicitară. Toată lumea o vorbea de bine pe Hanne Wilhelmsen, o realizare unică la un loc de muncă unde zece la sută dintr-o zi de lucru era petrecută vorbindu-i de rău pe colegi. Îi respecta pe superiori, dar fără să fie catalogată drept o pupincuristă, nefiindu-i frică să-și exprime opiniile. Era loială sistemului, dar făcea sugestii pentru îmbunătățirea acestuia, care de regulă erau destul de solide pentru a fi implementate. Hanne Wilhelmsen avea acea intuiție pe care numai unul la o sută din polițiști o are, acea sensibilitate fină care îți spune când să convingi și să momești un suspect și când să-l ameninți și să lovești cu pumnul în masă.

Era respectată și admirată, și o merita cu prisosință. Dar chiar și așa, nimeni din clădirea mare și gri nu o cunoștea cu adevărat. Participa mereu la petrecerile anuale